

Una institució lloable

Als bons amics d'ASVAT.—

Amb admiració per la seva obra,
amb respecte per la seva germanor,
amb estima pel seu exemple.

Es tot un món de l'ASVAT, i com a tal, es pot dir que s'hi troben les situacions i les persones més diverses. Hi han vidus i vídues, i alguns solterons, predominant-hi, però, les parelles grans, —bastant festives per cert—. Ben mirat, a uns i altres no els resta pas massa temps per autocompadir-se, i qui més qui menys, ha arribat a la conclusió que dels nafrats tothom se n'aparta, i que si el cor està alegre i el cos segueix, encara se'n poden fer moltes de coses, pel que cal aprofitar —i saborejar— la recta final d'aquesta cursa particular que ningú no vol guanyar, l'estratègia de la qual està en retrassar-se quant més possible, i si un dia s'arriba al seu límit, que sia després de deixar passar al davant tots els que tinguin pressa.

De la vida particular de cada persona, sigui de l'estament que sigui, se'n podrien explicar tants de casos... Situacions fallides i esdeveniments frustrats per un detall insignificant, una indecisió, un error. Si un determinat capítol de la vida es pogués escriure de nou, quin encadenament de fets més diferents no es produirien...! Però el que està fet, fet està, i qui més qui menys ha après de viure en pau amb la seva realitat.

I així tenim dins l'ASVAT un ambient bon xic carregat de notes positives que es posen de manifest especialment en els freqüents viatges als llocs més diversos.

Té vostè, lector, un xic de temps i la bondat de seguir-nos en un d'ells? Procurarem ser breus en la transcripció.

Aquest ha estat programat a Montserrat, i a fe que n'han portat d'enrenou tantes sollicituds. Si ho sabran els organitzadors...! Sort que en són veterans, i hi tenen ja la mà trencada! Per altra part, cal fer esment que per tot troven simpaties i col·laboracions. En el transport, en l'assistència, als restaurants i estades, en les rebudes...

Una llarga caravana d'autocars, amb més de 3.000 persones, enfilà la ruta vers la santa muntanya. L'organització fou perfecte, el dia esplèndid i el record deixat, dels que fan història.

Ja a la Basílica, i després d'una emotiva rebuda dels monjos, es resà, s'oi missa i es cantà el virolai. I al sortir, fins es ballaren sardanes; Distribuïts els asvatistes en grups d'afinitats compartides, es feren diverses excursions als llocs propers més interessants, amb el que acabà per arrodonir-se un ambient de franquesa total. I així tenim el grup d'unes senyores amb la seva clàssica mantellina, resant devotament a les capelles del camí, no sense advertir a llurs marits que no s'apartessin massa, i que no fessin tonteries, doncs un grup de noies *ex-mangeres* havien cridat l'atenció d'ells, pel que alguns es sentien quelcom gallets, a pesar dels anys i consegüents nafres.

—Ep, jo no! —ens assegura un amic—. Estic com mai! Potser sí que la vista em falla una mica, i les orelles no em comuniquen gaire, però pel demés...

—Doncs mira, a mi em passa al revés, —manifesta un altre—. No he necessitat

mai ulleres i sento un mosquit a cent metres. En canvi les cames no em tiren gaire, i segons quin dies, l'aciàtica no em deixa moure.

—Doncs el que és jo, bé al cent per cent, —exclama un de més enllà—. És clar que sempre hi ha alguna cosa si un s'escolta massa. Total res, si no fos per l'asma i aquesta migranya...

—Sí, vaja, que també has entrat a l'edat del «Si no fos...» com la majoria de nosaltres! —arrodoní el nostre amic—.

No obstant s'acabà l'inventari de calamitats en el moment que dues d'aquelles xicotes turistes els demanaren, en francès, informació sobre el Santuari, la Verge i la seva projecció al nostre poble, el que va permetre el lliuiment des de l'aciàtica, que, per haver passat varis anys exiliat a França, pogué fer gala de la seva oratòria en un francès força comprensible. I donava gust veure amb quin entusiasme i vehemència parlava del sentiment i fidelitat del poble català envers la Moreneta. Sentint-lo, ningú no hagués suposat en ell unes conviccions comunistes tant radicals.

L'idilli, —si és que ho fou—, quedà frustrat en el moment que arribaren les senyores i se'ls emportaren d'entre aquell estol de mademoiselles, a les que deixaren confoses per la brusquetat d'un comiat tant sec.

La tivantor de les senyores durà qui sap les hores, no valguent les excuses dels marits aciarint que a aquelles noies els parlaven de la Verge i l'escolania. I és que per a una senyora gran, no hi ha pitjor competència, ni més deslleial, que la desinvoltura d'una noia jove, especialment aprop del marit.

També hi havia aquella parella, aparentment poc sociable amb el grup, que l'un per l'altre, tant vivament saborejaven en estreta comunió, tots els detalls i vivències de la Basílica i del recinte montserratí. I és que tot ell estava ple de records i de nostàlgies. A Montserrat s'hi havien conegut en una excursió a peu des de Monistrol, i en la flama d'amor encesa tot just entrar, unides les mans, al Santuari, descobriren un altre món. Un món fet de tendreses, de comprensió i de mutua estima.

—Quin lloc més bonic per casar-s'hi! —digué ell.

—Oi sí! —exclamà ella.

Un any escàs, i la cerimònia de l'enllaç hi era consumada de forma senzilla, però emocionant. El ram de núvia l'havien fet amb flors de la muntanya una hora abans i les seves gales eren les clàssiques d'un excursionista.

El fill que havien tingut, hi havia fet la seva primera comunió i també s'hi havia casat. I ara que restaven sols, aprofitaven l'oportunitat d'aquella sortida de l'ASVAT per a reviuere amb nostàlgia, però amb tota la il·lusió, uns capítols tant entrançablement decisius de la seva vida.

En aquesta excursió hi ha vingut el se-

nyor J. i la senyora M. (Naturalment per separat i en diferents autocars). Ja és cas... Ella fa molts anys que és vídua, i l'amistat amb ell ja ve de temps immemorial. Quan eren joves, ell era tant tímid...

Durant l'excursió s'han trobat en diferents moments, i fins s'han saludat en una ocasió.

—Ola, què tal? Com estàs? Es bonic tot això, veritat? Ja ens veurem! Adiós, adéu...

I ara fins quan...? Si algú no els dóna una «empenta...» Perquè, ja és prou...! Va que entre els dos sumen aprop d'un segle i mig...!

Al principi de l'ASVAT, vuit anys enrera, les converses entre els afiliats, algunes giraven sobre els fills i altres sobre els néts. Ara ja n'hi han que parlen dels besnéts. I encara resta corda... Evidentment molts asvatistes s'hi han rejoyenit.

Tal és el cas d'un exviatjant que no s'hi trova massa bé, diu, perquè són una colla d'avis que se'ls va aturar el rellotge, i ell porta tantes inquietuds, encara...

Té la seva filosofia. Segons ell, en venideres eleccions, els de la tercera edat podrien fer-se valdre, doncs partint de la idea que la infància no té vot, i cap diputat, alcalde o conseller pensarà en tornar a l'edat escolar, lògicament en els pressupostos podrien haver-hi prioritats, més que per a la infància, per un organisme que com l'ASVAT, tan podria ajudar amb els seus vots, als prohoms de la política, establint precisament llaços per una felicitat còmoda trobada en el demà de cada un d'ells. Llàstima que en el Casal del Pensionista la política no hi és ben vista...

Aquestes ànsies i aquesta inquietud són compartides també per altres, en diversos aspectes; i en presumen. En honor a la veritat, però, val a dir que suporten més bé els anys, i fins hi tot els despiten millor, les senyores que els homes. Tenen més gust? Més fantasia? Es cuiden millor? Indiscutiblement la feminitat és un al·licient molt bo per allargar la joventut.

Com deïem al principi, l'ASVAT és tot un món, vital perquè no poden perdre temps —no els en sobra massa—, i cal aprofitar-lo, viure'l, saborejar-lo! Naturalment, aquest seu món és complexe. Que també hi han els seus problemes i més d'una discrepància? I a ón no n'hi han? Però hi predominen tants factors positius...

Es allò que escrivia el nostre amic en un moment de vena poètica:

**Curulls de records i de nostàlgies
en etern vaibé la vida anem passant
quan, sense saber com, ja la devalles
i veus com el teu pas s'està escursant.**

**Més, jove el cor, despitant les nafres,
a pesar dels nostres anys i afanys,
veus també pels fets i per les cares
que no som res més que uns vallets grans.**

Granollers, Maig del 77

R.